

САД РІЗДВЯНИЙ

Хтось із дитям удвох
бродить різдвяним садком.
Каже дитятко: «Я — Бог»,
трусить сніжком.

Кутає благодать
їх в найтихішім з садів,
пір'ям холодним ришлять
білі гусятка слідів.

Старший — услід ступа,
став посеред зими,
малому в подушку черпа
неба із янголами.

Знає: прийдуть королі,
знає: вклякнуть умлівіч,
знає: гусятка малі
попідростають за ніч.

листопад-грудень 1992

* * *

Я загубив свій ключ: я голочку соснову
назвав своїм ключем — і загубив чомусь,
і чомусь не знайду, й, відшукуючи, знову
знаходжу не його — і до дверей тулюсь.

Я всі ці довгі дні ключа свого шукаю, —
я загубив свій ключ? я мав його чи ні?
який він? і чому так пахне він мені,
як голочку сосни у пальцях розтираю...

11-16 чертня 1985

* * *

Здається, нічні заметілі, а снігу нема,
і листя нема — геть нічого нема, і нема супокою:
ті ж дерева,
 ландшафти,
 і вухо — як мак,
розрізаний навпіл, — порожнє й залите пітьмою.

І не чит, і не не́чит, і марно заходити в чат,
що повік не проб'ється на вічні мої маргінеси,
і неначе у снах, я дивлюсь, як по небі вервечками мчать
ті, що дійдуть до мене за мить, неспокійні твої есемеси.

Знову йдеться про надто печальне — про край:
про пересит від сорому й інші болючі моменти,
і за північ, мов равликів сто в палахкучих хатках,
наполохано
 врозтіч
 сахаються всі аргументи.

І благодиму знов: настрахай, але не покарай,
жменьку гідності вмироточи на людей мого краю,
налаштуй їхній слух — нехай «край» вони чують як «рай»,
й розбуди того ангела нам, що десь вічно куняє там
скраю.

люблю тебе впізнавати
на всіх картах світу
ловлю твій лет
на глобусах
 прудкообертальних

мила моя вітчизно
кумедіє моя зворушлива

ні пташка ні звірятко
ні ведмедик
 ні качечка
 ані гусеня —
ведме-гуся

(оце ж тобі
небесний гансе християне
ще одне бридке качатко)

головою в європі
хвостом до матр'юшки